

Li agrada escriure habitualment?

La veritat és que no, m'agrada més pintar que escriure. Ho vaig veure al taulell informatiu del menjador de personal, i em vaig animar a fer una cosa conjunta amb la meua filla gran, que ara fa primer i està aprenent a llegir i a escriure. I, per fer alguna cosa en comú amb ella, ho vam fer.

De què va el conte?

De la relació de dos germans, el Martí i el Jofre, que s'estimen molt. El Martí és el petit, té 5 anys i cuida del Jofre, que en té 8 i és autista. És un nen molt especial i té molta por dels sorolls massa estridents, com poden ser els trons, i el Martí l'ajuda a calmar-se i li canta la cançó que li cantava la mare quan eren petits. Explica el dia a dia dels dos germans.

D'on surt la idea de l'argument del conte?

La idea ve del fet que sóc germana bessona i vaig pensar en aquesta relació, en què ens ajudem l'una a l'altra. Com que el conte havia d'anar de trastorn de conducta, vaig pensar en un autista, que a la residència en tenim uns quants. Allà són com la meua segona família, estic més hores amb ells que amb les meves filles.

En què es va basar?

Em vaig basar en petits jocs que fan ells cada dia. Volia reflectir el que explico a la meua filla quan aquests nens són com ella però s'expressen de manera diferent. I així va sorgir la idea.

Al conte, incorpora vivències personals.

Sí, algunes coses que he viscut de petita i les coses que fan ara els nens, com fa la meua filla.

La va sorprendre ser l'escollida?

La veritat és que sí. No m'ho esperava. Era un entreteniment per a la meua filla i em va fer molta il·lusió. N'estic molt agraïda.

Vist l'èxit, s'ha plantejat escriure alguna cosa més a partir d'ara?

No, de moment no tinc temps. Entre la feina i la casa, amb les dues filles, realment no dono abast. No m'ho he plantejat. La meua família em diu que m'hi animi però, sincerament, no m'ho he plantejat.

El seu dia a dia a la residència li va ajudar a escriure el conte.

Sí, m'ho ha facilitat. A la residència hi ha molts tipus d'usuaris i alguns són autistes.

El títol vol significar alguna cosa concreta?

El Martí té el seu germà en un pedestal i el Jofre té la sort de tenir el Martí que l'ajuda. Tenen una relació mútua i els dos es consideren el superheroi de la vida de cadascú.

És un treball dur i complicat el seu?

És estar dia a dia amb ells i els vas

CONVERSES

Elena Martín

AUXILIAR TÉCNICA EDUCATIVA I ESCRITORA

?

«La feina m'omple com a persona»

EDUCADORA. Nascuda a Sabadell però resident a Montcada i Reixac, fa catorze anys que treballa a la residència i centre de dia per a discapacitats intel·lectuals la Pineda, de la Fundació Vallparadis de Mútua Terrassa. Tot i que li agrada més pintar quadres, va guanyar, entre vint candidats, el concurs de contes de Sant Jordi, promogut per Mútua Terrassa, amb el conte "El meu superheroi no té capa".

coneixent. És complicat però és molt agraït.

Els nota agraïment per la seva tasca tot que no es puguin manifestar?

És una cosa simbiòtica, com la del Martí i el Jofre. Nosaltres els ajudem a estar millor en el seu dia a dia i ells no tenen la capacitat de comunicar-ho però, només veient que estan pendents del que dius, crec que ja és suficient.

Per a les famílies és un cop molt dur?

És una situació que no t'esperes però has de lluitar i motivar-te per ells, com amb qualsevol altre nen. No tracto massa amb els familiars.

Un dels objectius de la història és prendre consciència sobre aquesta realitat i contribuir a desestigmatitzar-la.

Crec que sí. La gent que treballem amb ells o els familiars ja ho veiem normal, però per a la gent que no coneix aquesta realitat, o no li ha tocat viure-la de prop, és estrany i a vegades pot causar rebuig. Per això aquestes coses com el conte són necessàries. Són molt intel·ligents i si hi ha alguna cosa que els motiva...

Quin és el dia a dia dels usuaris de la residència?

Fan moltes coses. Cant, estimulació sensorial, passegen pel barri, van al poliesportiu, fan sortides per Terrassa, maquillatge, pintura, cinema i els dimecres molts fan teràpies assistides amb gossos. I els agraden molt.

Què li aporta aquesta feina?

T'omple com a persona. Fa catorze anys que treballo aquí. Hi vaig contenta i en surto contenta. No és fàcil trobar una feina que t'agradi i que hi vagis contenta.

Tornant al conte, els dibuixos que hi ha no són seus?

No, m'agrada molt dibuixar però no són meus.

Li hauria agradat?

Sí, clar que sí.

Les il·lustracions que hi ha al conte, fetes per Olga Grande Mieza, reflecteixen el que volia expressar quan escrivia?

Sí, molt bé. La il·lustradora ho va fer molt bé.

Ha dit que li agrada pintar. Ho fa amb regularitat?

Si tinc temps, m'agrada pintar quadres. Sobretot, amb aquarel·la. La temàtica, depèn. Una època a les meves filles els va donar per la Coraline, un personatge d'una pel·lícula, i em demanaven que la pintés sovint.

Si pogués escriure un llibre de temàtica lliure, quina li agradaria escriure?

No ho sé. A mi, m'agrada molt Tim Burton, les coses així fosques. Alguna novel·la fosca, alguna de suspens. //